

ต้นฉบับ

ร่าง

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

เรื่อง

การควบคุมการเลี้ยงหรือการปล่อยสัตว์

พ.ศ. 2548

ของ

องค์การบริหารส่วนตำบลแม่วะ

อำเภอเถิน จังหวัดลำปาง

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลแม่ะ
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. 2548

หลักการ

ให้มีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลแม่ะ ว่าการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

เหตุผล

ด้วยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 7 และมาตรา 29 ได้กำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ประกอบกับ มาตรา 71 แห่ง พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 บัญญัติให้ตราเป็นข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล จึงจำเป็นต้องตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนี้

ซึ่งข้อบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา 29 ประกอบมาตรา 31 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

ร่าง

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลแม่วะ
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. 2548

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล ว่าด้วยการควบคุมเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลแม่วะ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 71 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ประกอบด้วย มาตรา 7 มาตรา 29 แห่ง พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 องค์การบริหารส่วนตำบลแม่วะ โดยได้รับความเห็นชอบจากสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแม่วะ และจากนายอำเภอเถิน จึงตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนี้ให้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลแม่วะ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2548”

ข้อ 2 ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลแม่วะแล้ว 7 วัน

ข้อ 3 ในข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

“สัตว์” หมายความว่า สัตว์ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลี้ยง หรือสัตว์ป่า หรือสัตว์ชนิดอื่น ๆ ที่สามารถนำมาเลี้ยงได้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครองดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษาตลอดให้อาหารเป็นอาจณ เพื่อให้สัตว์นั้นเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์ หรือปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า รวมถึงผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ หรือที่เลี้ยงสัตว์

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่วะ

“ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานท้องถิ่นที่ได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติการตามมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

“ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานท้องถิ่นได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติการตามมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 4 ห้ามมิให้มีการเลี้ยงสัตว์ชนิดหรือประเภทเหล่านี้ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล แม้จะโดยเด็ดขาด ได้แก่

- 1) งูพิษและงูที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่คนและสัตว์เลี้ยง
- 2) ปลาปิรันยา
- 3) คางคกไฟ
- 4) สัตว์ดุร้ายต่าง ๆ
- 5) สัตว์มีพิษร้ายอื่น ๆ
- 6) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น ๆ

ข้อ 5 ห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โค กระบือ สุนัข แพะ แกะ ในเขตพื้นที่ต่อไปนี้โดยเด็ดขาด

- 1) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตพาณิชยกรรมและเขตประชากรหนาแน่น
- 2) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นประเภทอนุรักษ์เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย (ตาม พ.ร.บ.ผังเมืองรวม)

การเลี้ยงสัตว์อื่นนอกจากประเภทที่ได้ระบุไว้ในวรรคต้นให้กระทำได้ภายใต้ความเห็นชอบขององค์การบริหารส่วนตำบล แม้จะแต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์ออกนอกที่เลี้ยงสัตว์

ข้อ 6 การเลี้ยงสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โค กระบือ สุนัข แพะ แกะ เป็ด ไก่ สุกร หมู นก นอกเขตพื้นที่ ระบุไว้ในข้อ 5 นั้น สามารถกระทำได้แต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์นั้นออกนอกที่เลี้ยงสัตว์ และต้องปฏิบัติตามเคร่งครัดดังนี้

- 1) จำนวนสัตว์ต้องไม่มากเกินไปจนสมควร
- 2) การเลี้ยงสัตว์ต้องไม่ก่อมลภาวะและก่อเหตุรำคาญ
- 3) ต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์และแพร่เชื้อโรคที่ติดต่อจากสัตว์มาสู่คน การเลี้ยงสัตว์ดังกล่าว จะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนี้และตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ 7 การเลี้ยงสัตว์ ต้องปฏิบัติตามที่ได้มาตรการต่อไปนี้

1) สถานที่ตั้ง

- (1) ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุรำคาญให้ผู้อาศัยอยู่ใกล้เคียง
- (2) ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์ ซึ่งกันเป็นสัดส่วน และให้อยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะ ทางน้ำสาธารณะ หรือที่ดินต่างเจ้าของ และมีที่ว่างอันปราศจากหลังคา หรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่

น้อยกว่า 20 เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับ
ที่ดินของผู้เลี้ยงสัตว์ประเภทเดียวกัน

2)อาคารและส่วนประกอบ

- (1)อาคาร เป็นอาคารเอกเทศและมั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่
การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้น ๆ ไม่มีการพักอาศัย หรือประกอบกิจการอื่น
ใด
- (2)พื้น ต้องเป็นพื้นแน่น ไม่เฉอะแฉะ เว้นแต่การเลี้ยงสุกร พื้น
จะต้องเป็นคอนกรีตและความลาดเอียงพอสมควรเพื่อให้ น้ำและสิ่ง
ปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้ โดยสะดวก
- (3)หลังคา ต้องมีความสูงจากพื้นมากพอสมควร และมีช่องทางให้แสง
สว่างหรือแสงแดดภายในอาคารอย่างทั่วถึง
- (4)คอก ต้องมีการกั้นคอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ ไม่ให้
สัตว์อยู่กันอย่างแออัด
- (5)การระบายอากาศต้องจัดให้มีการระบายอากาศถ่ายเทให้เพียงพอ

3)การสุขาภิบาลทั่วไป

(1)การระบายน้ำ

- 1.1 รางระบายน้ำ ต้องจัดให้มีรางระบายน้ำโดยรอบตัวอาคาร ให้มี
ความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลได้สะดวก
- 1.2 น้ำทิ้ง ต้องมีการบำบัดก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำแหล่งน้ำ
สาธารณะ หรือในที่เอกชน

(2)การกำจัดมูลสัตว์

- 2.1 ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน
- 2.2 ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ ไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็น
เหตุรำคาญจะต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

4)การป้องกันเหตุเดือนร้อนรำคาญ

- 4.1 ถ้ามีการสูบไฟไล่แมลงให้สัตว์ต้องไม่ให้เกิดเหตุเดือนร้อนรำคาญ
แก่ผู้อาศัยใกล้เคียง
- 4.2 ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์ไม่ให้ เป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อาศัย
ใกล้เคียง
- 4.3 สำหรับการเลี้ยงสัตว์ที่มีขน ตัวอาคารต้องสามารถป้องกันขนไม่ให้
ปลิวกระจายออกไปนอกสถานที่

4.4 ต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์ออกไปทำความเสียหายแก่ทรัพย์สิน
หรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่ใกล้เคียง

5) การรักษาความสะอาด

ต้องรักษาความสะอาดที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

6) การกักขังสัตว์

ให้ใช้วิธี เสา หรือฟัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์
นำโรคและการก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

7) การปฏิบัติการอื่น ๆ

ต้องปฏิบัติตามการตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง การควบคุม
กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2548 ในส่วนที่เกี่ยวข้องด้วย

ข้อ 8 เมื่อปรากฏว่าผู้ใดปล่อยสัตว์เลี้ยงไปในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืน
ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นมีอำนาจจับและกักสัตว์นั้นไว้ได้โดยจะนำสัตว์ไปกักไว้ในที่กักสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดไว้

ข้อ 9 ในระหว่างการจับหรือกักสัตว์หากเกิดความเสียหายใด ๆ ต่อชีวิต ร่างกาย
ทรัพย์สิน ผู้อื่นหรือลดอุบัติเหตุอื่นใดต่อสัตว์นั้น ก็ตามทางองค์การบริหารส่วนตำบลแม้ว่าจะไม่ต้อง
รับผิดชอบใด ๆ ทั้งสิ้น ตลอดจนค่าเสียหายหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ให้ตกเป็นภาระของเจ้าของหรือผู้ครอบ
ครอบสัตว์นั้น

ข้อ 10 เมื่อได้จับสัตว์และนำสัตว์มากักไว้ตาม ข้อ 8 เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะประกาศ
ให้เจ้าของสัตว์ทราบและให้มารับสัตว์ภายในกำหนด 30 วัน นับแต่ได้จับสัตว์มากักไว้ โดยจะประกาศ
ไว้ที่ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลแม้จะหรือที่เปิดเผย เมื่อพ้นกำหนด 30 วันแล้ว ไม่มีผู้ใดมา
แสดงตัวเป็นเจ้าของสัตว์ให้สัตว์นั้นตกเป็นทรัพย์สินขององค์การบริหารส่วนตำบลทันที และให้เจ้า
พนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจัดการขายหรือขายทอดตลาดได้ทันที

ข้อ 11 กรณีที่การกักสัตว์ อาจเกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสีย
ค่าใช้จ่ายเกินสมควรพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขาย หรือขายทอดตลาดก่อนกำหนด 30 วัน ก็ได้ เงินที่
ได้จากการขายเมื่อหักค่าใช้จ่ายในการขายและเลี้ยงดูสัตว์แล้วให้เก็บรักษาเงินนั้นแทนสัตว์

กรณีที่สัตว์นั้นตาย หรือเจ็บป่วย หรือไม่ควรจำหน่ายต่อไป หรือเป็นโรคติดต่อที่อาจ
เป็นอันตรายต่อประชาชน เมื่อสัตว์แพทย์ได้ตรวจสอบและให้ความเห็นเป็นหนังสือแล้ว เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ 12 ในกรณีที่เจ้าของสัตว์มารับสัตว์คืนไปจากที่กักสัตว์ขององค์การบริหารส่วน
ตำบลแม้จะภายในกำหนดเจ้าของสัตว์จะต้องเสียค่าปรับและค่าเลี้ยงดูดังต่อไปนี้

อัตราค่าปรับ

1) ช้าง

ค่าปรับเชือกละไม่เกิน

1,000 บาท

2)ม้า โค กระบือ	ค่าปรับตัวละไม่เกิน	500 บาท
3)สุกร แพะ แกะ สุนัข	ค่าปรับตัวละไม่เกิน	200 บาท
4)สัตว์อื่น ๆ	ค่าปรับตัวละไม่เกิน	100 บาท

อัตราค่าเลี้ยงดูสัตว์

เจ้าของสัตว์ต้องเสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบล
แม้จะตามจำนวนที่ได้จ่ายจริง

ข้อ 13 ให้นายกององค์การบริหารส่วนตำบลแม่ะเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตาม
ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลและให้มีอำนาจสั่งการเพื่อให้เป็นไปตามข้อบัญญัติการบริหาร
ส่วนตำบลนี้

ประกาศ ณ วันที่

เดือน

พ.ศ.

(นางเตือนใจ ประพันธ์กุล)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่ะ

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)

(นายสุวิทย์ เล็กคำแหง)

นายอำเภอเถิน

๒๗ ต.ธ. ๒๕๖๓

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๖ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุมหรือกำกับดูแลสำหรับกิจการหรือการดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) กำหนดมาตรฐานสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน และวิธีดำเนินการเพื่อตรวจสอบควบคุมหรือกำกับดูแล หรือแก้ไขสิ่งที่จะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งจะกำหนดให้ใช้บังคับเป็นการทั่วไปทุกท้องถิ่น หรือให้ใช้บังคับเฉพาะท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งก็ได้

มาตรา ๗ เมื่อมีกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ใช้บังคับในท้องถิ่นใดให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งมีกิจการหรือการดำเนินการตามกฎกระทรวงดังกล่าวอยู่ในเขตอำนาจของท้องถิ่นนั้นดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง ในการนี้ หากมีกรณีจำเป็นให้ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อกำหนดของท้องถิ่น หรือแก้ไขปรับปรุงข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ใช้บังคับอยู่ก่อนมีกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ เพื่อกำหนดรายละเอียดการดำเนินการในเขตท้องถิ่นนั้นให้เป็นไปตามกฎกระทรวงดังกล่าวได้

ข้อกำหนดของท้องถิ่นใดขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ให้บังคับตามกฎกระทรวงนั้น ทั้งนี้ เว้นแต่ในกรณีที่มีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเป็นพิเศษเฉพาะท้องถิ่น ราชการส่วนท้องถิ่นอาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นในเรื่องใดขัดหรือแย้งกับที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการและได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

มาตรา ๘ ในกรณีที่เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนซึ่งจำเป็นต้องมีการแก้ไขโดยเร่งด่วน ให้อธิบดีกรมอนามัยอำนาจออกคำสั่งให้เจ้าของวัตถุหรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดหรืออาจเกิดความเสียหายดังกล่าวระงับการกระทำหรือให้กระทำการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหายเช่นนั้นได้ตามที่เห็นสมควร

ถ้าบุคคลซึ่งได้รับคำสั่งตามวรรคหนึ่งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในระยะเวลาตามสมควร อธิบดีกรมอนามัยจะสั่งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขปฏิบัติการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหายดังกล่าวนั้นแทนได้ ในการนี้ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขใช้ความระมัดระวังตามสมควรแก่พฤติการณ์ และบุคคลซึ่งได้รับคำสั่งดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้อธิบดีกรมอนามัยแจ้งแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อสั่งให้แพทย์สาธารณสุขจังหวัดปฏิบัติการตามความในวรรคสองสำหรับในเขตท้องที่จังหวัดนั้น

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

หมวด ๖

การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

มาตรา ๒๙ เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน ในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ได้

การออกข้อกำหนดของท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจกำหนดให้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทโดยเด็ดขาด หรือไม่เกินจำนวนที่กำหนด หรือเป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทต้องอยู่ในภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๙ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืน ให้สัตว์นั้นตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่น แต่หากการกักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายหรือขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มีได้มีการขายหรือขายทอดตลาดแล้วตามวรรคหนึ่ง และเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืน ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่นตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบเห็นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้